

[Thorkil Kristensen.]

Med denne specielle bemærkning skal jeg iøvrigt tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Poul Møller: Det er efter det konservative folkepartis opfattelse betænkeligt, hvis lovgivningsmagten efterhånden gennemfører altfor mange forskellige forældelsesfrister. Det er et af de områder, hvor der gerne skulle være klare retningslinier. Hvis vi vedtager dette lovforslag, som det er foresat, vil vi nu have for skattekravs vedkommende 1908-lovens almindelige 5 års forældelsesfrist; vi vil have forældelsesfristen for eengangsskattekrav på 11 år, og vi vil have, foreløbig i hvert fald, en forældelsesfrist på 10 år for krav efter formueopgørelsesloven af 22. juli 1945. Jeg vil gerne i den forbindelse spørge, om det er den højtærede finansministers hensigt at fremsætte forslag om forlængelse af denne forældelsesfrist, som såvidt jeg kan skønne udløber her i forsommeren. Derudover har vi så den almindelige forældelsesfrist efter Danske Lov 5-14-4 på 20 år.

Det er i sig selv beklageligt, at vi skal have en sådan uorden i lovgivningen vedrørende forældelse, men hertil kommer, at vi ved at gennemføre dette lovforslag når frem til året 1958, d. v. s. 13 år efter landets befrielse, og stadig kan vi rejse krav om en ekstraordinær lang forældelse af eengangsskatteydelserne. Hovedbegrundelsen for at forlænge fristen er først og fremmest, at en tidligere dømt kan få sin sag genoptaget og blive frifundet eller få det konfiskerede beløb nedsat, og dette kan komme til at påvirke eengangsskattekravet. Det er både naturligt og rimeligt, for vi ønsker alle, at borgerne skal stilles lige, også i henseende til skattekrav, men i virkeligheden vil vi aldrig selv ikke ved en yderligere 3-årig forlængelse, kunne gardere os mod sagernes genoptagelse senerehen. Vi vil kunne risikere 20, 30, 40 år frem i tiden, at sager fra retsopgøret, værnemagersager, efterbetalingssager o. lign. bliver genoptaget og bliver be-

dømt anderledes. Min gruppe vil derfor meget gerne udbede sig en kort udvalgsbehandling for at få undersøgt, om det virkelig skulle være nødvendigt udfra dette synspunkt at gennemføre en generel forlængelse.

Jeg tror, vi kan være enige om, at der ikke er grund til at forlænge forældelsesfristen i de tilfælde, hvor det skyldes administrationen selv, at kravet ikke er blevet gjort gældende i tide. Der kan f. eks. være gået 5 år, uden at man har opdaget, at man har foretaget en fejlregning. Det ville være urimeligt, om man da på grundlag af denne ekstraordinært lange forældelsesfrist 8—9 år efter skulle kunne sige til en mand: vi regnede forkert dengang, og du skal betale så og så meget mere, end vi dengang ansatte dig til.

Hvis vi ser bort fra alle disse tilfælde, hvor det i virkeligheden ikke er begrundet at forlænge forældelsesfristen, bliver tilbage de tilfælde, hvor det ikke skyldes ministeriet, at de pågældende krav er ved at blive forældet. Da er det et spørgsmål, om ikke 1908-lovens forældelsesbestemmelser er tilstrækkelige. Ifølge lovens § 2 regnes forældelsesfristen fra den tid, da fordringen af fordringshaveren kan kræves betalt. Det er et spørgsmål, om man kan kræve, at en mand, der i 1955 frikendes for værnemageri, medens han tidligere har været dømt derfor, skal betale eengangsskat før 1955. Det kan man givetvis ikke, og det vil sige, at forældelsesfristen først skal løbe fra det tidspunkt, da den frifindende dom foreligger.

Det er også et spørgsmål, om ikke § 3 i forældelsesloven af 1908 er tilstrækkelig til at yde administrationen det, den her har krav på. Ifølge § 3 suspenderes den 5-årige forældelse, når fordringshaveren er i utilregnelig uvidenhed om sit krav. Jeg kan huske, at den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, i 1952 protesterede mod, at man i disse sager skulle kunne sige, at finansministeriet var i „utilregnelig uvidenhed“. Det forstår jeg i og for sig godt, men det var dog værre, om ministeriet havde været i tilregnelig uvidenhed. Det at være utilregnelig er ikke altid nogen